

„Otevřel jsi ji?“

„Jo.“

„Co v ní bylo?“

„Podívej se sám, Steve.“

Vyšel z kuchyně někam do bytu. Carella slyšel, jak se v ložnici otevírá a zavírá šuplík. Tommy se vrátil do kuchyně.

„Tady to je,“ podal mu papírek.

Carella si četl rukou psaný vzkaz na malé kartičce:

PRO ŽENICHA!

„A krabička?“ požádal.

„Tady,“ podal Tommy Carellovi malou krabičku. Carella ji položil na kuchyňský stůl a zvedl víčko. Bleskurychle ho zase zacvakl.

V rohu krabičky se krčil pavouk černá vdova.

2

CARELLA OKAMŽITĚ odstrčil krabičku. V obličeji se mu usadil výraz absolutní hrůzy a přetrvával v očích i v koutcích úst.

„Jo,“ přikývl Tommy, „přesně tak jsem se cítil.“

„Takys mi moh říct, co tam je,“ zlobil se Carella a začínal zvažovat, jestli jeho nastávající švagr není trochu sadista. Nikdy neměl rád pavouky. Během války, když sloužil na jednom ostrově v Tichomoří, pro něj byla tato lezoucí stvoření z pralesa stejným nepřítelem jako Japonci. „Myslíš, že to měl bejt nějakej vtíp?“ zeptal se nevěřicně.

„Myslel jsem si to, než jsem tu krabičku otevřel. Teď už nevím. Musel bys mít hodně drsněj smysl pro humor, abys dal někomu černou vdovu. Nebo *jakýhokoli* pavouka, když už jsme u toho.“

„Kafe už je?“

„Skoro.“

„Vážně to potřebuju zapít. Pavouci na mě mají dvojitý účinek – vyschne mi v puse a naskočí mi husí kůže.“

„Mně jenom ta husí kůže,“ opáčil Tommy. „Když jsem byl v přijímači v Texasu, museli jsme si vyklepávat boty každý ráno, než jsme si je obuli. Abysme se ujistili, že do nich v noci nevlezla tarantule...“

„Prosím!“ zaúpěl Carella.

„Jo, vidíš to živě, co?“